

BÀI 18.

19.

Lưu diễn Rạch Giá, đầu tháng 5/1977.

Những ngày hát Rạch Giá thật thú vị. Tôi gặp lại đám bạn cũ ở Sài Gòn, tất cả đều là bác sĩ, dược sĩ trong một bệnh viện lớn ở đây. Vì vậy mà những ngày Rạch Giá trôi qua êm đềm đầy kỷ niệm đẹp. Chúng tôi đi uống *café*, ăn sáng, nghe nhạc và trò chuyện. Trong cái giới quen thuộc thích hợp thế này, tôi hiện diện trở lại là người đàn bà thanh lịch, kiêu hãnh, ăn mặc đẹp và nói năng lưu loát.

Sự thú vị muốn viết ở đây là đã từ lâu lắm, lần mình vào một cái giới khác hẳn với mình trên đủ mọi mặt, tôi trở nên ù lì chậm lụt. Mọi cá tính đặc biệt ngày càng biến mất, trí thông minh bị thui chột và âm nhạc cùng cái bề ngoài thanh nhã cũng đã không còn.

Những ngày Rạch Giá gặp lại đám bạn cũ, những con người trí thức, biểu tượng gần nhất cho cái xã hội mà tôi từng sống và giao thiệp trước ngày giải phóng, tôi đâm trở nên linh hoạt hẳn lên.

Những đêm bọn Lịch đến sau cửa hậu trường, viết một mảnh giấy nhỏ hai chữ "*café*", nhờ người gác cửa đem vào cho tôi; hay những buổi nhiều sương mù, cả đám kéo đến phòng ngủ lòi tôi đi ăn sáng... đã chính là những êm ái vô cùng trong kỷ niệm Rạch Giá lần này.

□